

Τι θα μείνει
απ' όλα αυτά;

Εχουν γραφτεί πιά - και από μας και από άλλους - αρκετά για την σχεδόν άσημαντη προσφορά του Ερτασμού των 2300 χρόνων της Θεσσαλονίκης. Κάποιες καλλιτεχνικές εκδηλώσεις γίνονταν πάντα, αρκετές μάλιστα ήταν καλύτερες από αυτές που εξαγγέλλονταν για φέτος. Επομένως, τι θα μείνει απ' όλα αυτά; Δέν θα ήταν, όραγε, προτιμότερο να μη γίνει καμία εκδήλωση (πέρα από τις συνηθισμένες) και να διατεθούν οι εκατοντάδες των εκατομμυρίων για την όνγερση ενός πνευματικού κέντρου της πόλης ή (έστω) του δημαρχείου; Θά θυμόσασταν περισσότερο την επίτειο και με καλύτερες έντυπώσεις.

**Δύο μέτρα
Δύο σταθμά**

Ξαναπροσέλαβαν στο ΚΟΒΕ δύο θησαυρούς που είχαν απολύσει (τά όνματα τους δεν έχουν σημασία) αλλά γιά να γίνει αυτό τους ζητήθηκε να επιστρέψουν την αποζημίωση που είχαν πάρει όταν απολύθηκαν. Πέρα από το ότι αποτελεί γι' αυτούς τους δύο θησαυρούς οικονομικό πλήγμα η επιστροφή τόσων χρημάτων, αναρωτιούνται όλοι στο θέατρο γιατί δεν έγινε το ίδιο με άλλους θησαυρούς που τους ξαναπροσέλαβαν μετά το 1981 (ύστερα από απόλυση τους) αλλά εκείνους δεν τους υποχρέωσαν να επιστρέψουν την αποζημίωση. Υποστηρίζεται από το θέατρο ότι αυτή ήταν η υπόδειξη του κ. παρόδρου. Αλλά γιατί δεν ίαχουσε το ίδιο γιά όλους;

**Υρίαντα χρόνια
προσφοράς**

Η «νέα πορεία», το λογοτεχνικό περιοδικό της Θεσσαλονίκης που διευθύνει ο Τηλέμαχος Αλοθέρας, συμπλήρωσε τριάντα χρόνια συνεχούς εκδόσεως, κάτι που θα πρέπει να επαινεθεί και να υπογραφμισθεί, όχι μόνο γιατί αποτελεί την μόνη περίπτωση τόσο μακρόδιου λογοτεχνικού περιοδικού στην πόλη αυτή, αλλά και γιατί η πνευματική προσφορά του περιοδικού είναι μεγάλη. Από τις σελίδες του πέρασαν παλιοί γνωστοί λογοτέχνες (όχι μόνο της Θεσσαλονίκης) αλλά και εμφανίστηκαν πολλοί νέοι και αξιόλογοι. Αξίζουν έπαινοι στους ανθρώπους που δημιούργησαν το περιοδικό και που μπορούν, μέσα από τόσες αντιεσθτικές, να τό κρατούν.

**Ξεχάστηκαν
οι εφαρμοσμένες**

Διανύουμε τόν Ιούλιο και ούτε κουβέντα γιά τις εφαρμοσμένες τέχνες της σχολής καλών τεχνών του πανεπιστημίου μας. Κάτι δεν πάει καλά, κάτι έχει ξεχαστεί ή σε κάτι έχει σκοτώνει το πράγμα. Γιατί δεν δικαιολογείται να μην καταλαμβάνουν οι αρμόδιοι, πανεπιστημιακοί και κυβερνητικοί, ότι η λειτουργία τμήματος ή τομέα εφαρμοσμένων εικαστικών τεχνών στην Θεσσαλονίκη είναι απαραίτητη και είχε τεθεί

Κινδύνευε νά χαθεί ή νά καταστραφεί Πώς σώθηκε στο πανεπιστήμιο ένας καλλιτεχνικός θησαυρός

Η φροντίδα ενός υπαλλήλου σώζει πίνακες και γλυπτά

Ενας μικρός καλλιτεχνικός θησαυρός, μία αξιόλογη περιουσία έχει πιά σωθεί στο πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης -κι αυτό χάρη στη φροντίδα ενός ανθρώπου, που κατά τεκμήριο, δέν έχει άμεση σχέση με την τέχνη. Η ιστορία δέν είναι εντελώς πρόσφατη, χρονολογείται από την εποχή μετά τους σεισμούς τό 1978, αλλά έχει την εξέλιξη της και τό αίσιο -απ' ότι φαίνεται- τέλος της τώρα.

Συγκεκριμένα, υπάρχουν σήμερα πίνακες, γλυπτά και άλλα αντικείμενα τέχνης διαφυλαγμένα από άφου πέρασαν ή περνούν την διαδικασία της καλλιτεχνικής συντήρησης, μία και αρκετά από αυτά είχαν ύποπτη ζημία. Όπως είναι γνωστό, στη μεγάλη αίθουσα τελετών του παλιού κτίριου του πανεπιστημίου, υπήρχαν τό πορτρέτα των καθηγητών που πέθαναν. Ο όριθμός των πορτρέτων αυτών αύξανε από χρόνο σε χρόνο, έτσι που σήμερα νά άνέρχεται σε δεκάδες. Αλλά πέρα απ' αυτά, τό πανεπιστήμιο διέθετε και διαθέτει αρκετό σημαντικό αριθμό ζωγραφικών πινάκων, με τις πρώτες υπογραφές της χώρας.

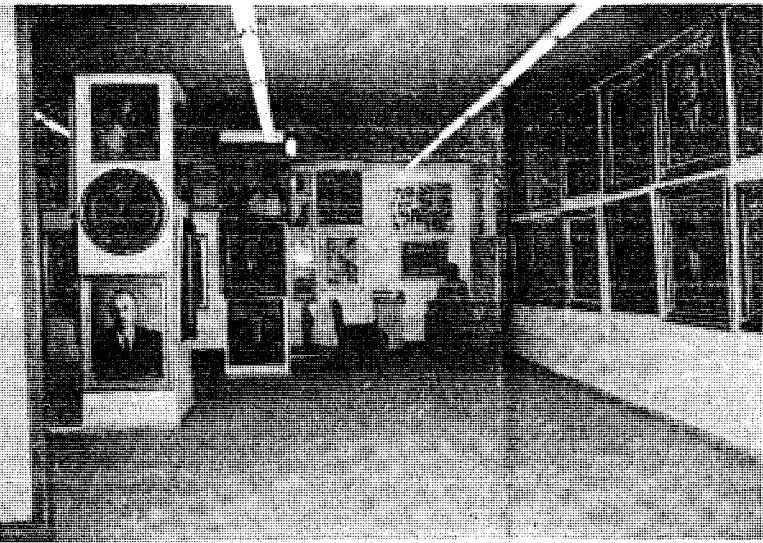
Στους σεισμούς τό παλιό κτίριο (έχει κτισθεί από τους Τούρκους στις αρχές του αιώνα) υπέστη θαράυτες ζημιές και έτσι εγκαταλείφθηκε, αλλά μαζί μ' αυτό εγκαταλείφθηκαν και τό έργα τέχνης, τόσο εκείνα που ήταν άνηρημένα στην αίθουσα τελετών, όσο και κάποια άλλα πετογμένα από δω κι από εκεί. Μερικά, που ήταν σε γραφεία, διασώθηκαν. Εκείνα, όμως, που εγκαταλείφθηκαν χωρίς νά νοιαστεί κανείς όριμόδας νά τό περμιόψει, άρχισαν νά παθαίνουν επικίνδυνες φθορές, καθώς ή στέγη έστόξε πιά και τό νερά της βροχής έτρεχαν στας τοίχους.

Και δώ άρχίζει ο σωτήριος ρόλος του Τάσου Κουκιόγλου, ηλεκτρολόγου, που έργαζόταν σάν συντηρητής κτιρίου. Ο Κουκιόγλου, με άγνοια περιμάρξε το έργα που κινδύνευαν, τό άμαρτάσκει και τό φύλαξε σε μία άποθήκη. Στη συνέχεια, με άναφοράς του ζήτησε νά καταγραφούν όλα αυτά τό έργα, νά φωτογραφηθούν και νά τους γίνουν οι απαραίτητες έπισκευές. Η σούγκλητος (πρώτουν ήταν τόμος ά ά κ. Στεργιάδης) ένέκρινε άμέσως τό παραπάνω, εύχάριστης τόν κ. Κουκιόγλου και άνέθεσε σ' αυτόν νά προσέει στην καταγραφή των έργων, νά την εποπτεύει και νά καθοδηγεί Νίκου Σαζίνη. Από τό έγγραφο δέν φαίνεται νά υπήρχαν όλλα άτομα, από τό άριμό- και νά... άπαχθεί. Έτσι σώθηκε ένα

ναί μάλλον άγνωστη ή ιστορία του πορτρέτου του Πανασσασίου, που είχε ζωγραφισθεί τό 1978, αλλά έχει την εξέλιξη της και τό αίσιο -απ' ότι φαίνεται- τέλος της τώρα. Συγκεκριμένα, υπάρχουν σήμερα πίνακες, γλυπτά και άλλα αντικείμενα τέχνης διαφυλαγμένα από άφου πέρασαν ή περνούν την διαδικασία της καλλιτεχνικής συντήρησης, μία και αρκετά από αυτά είχαν ύποπτη ζημία. Όπως είναι γνωστό, στη μεγάλη αίθουσα τελετών του παλιού κτίριου του πανεπιστημίου, υπήρχαν τό πορτρέτα των καθηγητών που πέθαναν. Ο όριθμός των πορτρέτων αυτών αύξανε από χρόνο σε χρόνο, έτσι που σήμερα νά άνέρχεται σε δεκάδες. Αλλά πέρα απ' αυτά, τό πανεπιστήμιο διέθετε και διαθέτει αρκετό σημαντικό αριθμό ζωγραφικών πινάκων, με τις πρώτες υπογραφές της χώρας.

είναι ιδιαίτερα σημαντική. Καί σ' αυτό τό έργα θά πρέπει νά προστεθούν άλλα που βρίσκονται στην πρυτανεία, σε διάφορα γραφεία του πανεπιστημίου, καθώς και τό γλυπτά, έργα του Ζωγολόπουλου και άλλων.

Ακόμη, στην καλλιτεχνική συλλογή του πανεπιστημίου περιλαμβάνονται κειμήλια θρησκευτικά, έργα από

Ένα τμήμα από τους πίνακες από διάφορα, συντηρήθηκαν και τώρα φυλάσσονται σε μία αίθουσα του πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Όπως διαπιστώθηκε, ή κατάσταση άποκατέστη από κακή σε καλή.

τό έργα αυτό τέχνης, που συνοδεύεται μάλιστα από ένα ιδιαίχρο μανιφέστο του Πανασσασίου. Τό έργο βρισκόταν πετομένο στο ύπόγειο του παλιού κτιρίου, δίπλα σε εργαλεία εργατών και διάφορα υλικά. Είναι άπορώς πώς θά μπορούσε πολύ εύκολα νά καταστραφεί ή και νά... άπαχθεί. Έτσι σώθηκε ένα

πορσελάνη και άλλα. **Μέρμυρα γιά τό μέλλον**
Όπως σημειώσαμε ήδη, μετά τις πρώτες προσπάθειες άπλής διασώσεως και συντηρήσεως των έργων, είναι εύχάριστο, πού, έστω και

Τό συγκρότημα του «Καφεθέατρου της Αντιγονιδών 13»

Θεατρικές παραστάσεις

«Δύο άλαούμ και τρεις χορεύουν», επιθεώρηση όκτώ συγγραφέων από τό «Καφεθέατρο της Αντιγονιδών 13»

Στό γενικό άλαούμ της θεατρικής ζωής και στό ειδικότερο άλαούμ των «Γιορτών άνοιχτού θεάτρου» άποφασίστηκε ότι πετάς μερικές θωμολοχίες, βάσεις στο πλοήμ κάποιου μουσική, αστρίξεις πολύ Μητασάκη και λίγο Παναδρέου, βάσεις κάποιου φρου - φρού κι άρώματα και νά την ή επιθεώρηση. Αμ δέ, παιδιά. Επιθεώρηση (όσο κι όναδοβονούνται τό πάντα) σημαίνει βασικά έξυπνο κείμενο και άστραφτερά, ήθοποιούς ιδιαίτερα προικισμένους γιά τό είδος, που θά πλουτίσουν τό κείμενο με την αυτοσχεδιαστική τους ικανότητα, μουσική και τραγούδια που στην συνέχεια θά γίνουν έπιτυχίες.

Στήν ψυχρότατη παράσταση του Σαββάτου, όπου βοηθούσε τό άερόκι αλλά πρωταγωνιστούσε ή έλλειψη έμπνευσης, είδαμε έπίτ μετριάτους ή κακούς ήθοποιούς και μία τάλαντούχη, νά έπασναμάνουν, χωρίς καμία έμπνευση, γνωστά κλισέ κομπομυρών πάνω σε θέματα που θά μπορούσαν νά δώσουν κάποια διασκεδαστική αστρία, αλλά στην περιπτώση των (δύο): άλαούμ προκολούσαν από θυμολό μέχρι νύστα -γύρω μου είδα τρεις τέσσερις κυρίες νά έχουν γύρε νανομυρισμένες, άν είναι δυνατόν νά γίνεται κάτι τέτοιο σε επιθεώρηση;- και ή επιθεώρηση εκτελέσθηκε έν... ψυχρά. Λυσίμηνι είλικρινά πού τόσα χαμηλά πέφτει τό θέατρο, πού τόσα ψηλά άνεθούνουν ά επιχορηγήσεις, πού τόσοι άνθρωποι μέσο στον όθμο δέν καταλαβαίνουν, επιτέλους, ότι έτσι άπίως και μόνο εκμαυλίζεται τό κοινό. Τά είπαμε και πέρισι, θά τό έσναλόμε όσο χρειάζεται. Γιά νά μην έχαστεί, άς άναφέρουμε πώς τό κείμενο έγραψαν ή Σία Λαλά, Ε. Γερσσομίδη, Παύλος Κοντογιαννίδης, Γιάννης Μηποταντζόγλου, Αντώνης Ξένος, Κώστας Παπαγιωτόπουλος, Μιχάλης Παπαγγέλης και Γιώργος Κοζάντζης, πώς οι εκτελεστές των κειμένων ήταν οι Ε. Γερσσομίδου (ένα κολό τάλαντο πού δέν άδικαιοίεται), Β. Παπαχαραλάντους, Μ. Μάλιου, Μ. Κατσοπούλου, Αν. Ξένος, Αλ. Τσαϊρήρ, Ν. Αναστοπούλος και Π. Ματαράγκας ή ακόμη πώς τό οπνηκό ήταν τό Κ. Βελινόπουλου και ή χορογραφία της Αμαλίας Ζιώτου Στριναπούλου.

ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΚΟΛΑΣ

Τό ξένο ποίημα

Κέννεθ Σλέσορ
ΤΑΦΗ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΑ
Οι νηπομπές των πνιγμένων φθάνουν σιγά και ταπεινά στον Κόλο των Αράδων. Τήν ήμερα κλυδωνίζονται και πλαινούνται στο μεγάλο θάδη Μά τό πρώι τούς φέρνει μπροστά στον άφρο. Ανώμεσα στον λυγμό και τις καπνίες των πυροβόλων

